

тоя новъ международенъ порядъкъ се изразяватъ въ широко разлялото се незадоволствие. Последното, разбира се, води своето начало отъ наложеното неравенство на членоветъ на международния съюзъ, а сжщо и отъ постановленията на Мирнитъ Договори отъ 1919—1920 год., доколкото тия договори се явяватъ, като изразъ изключително на интереситъ на победителитъ.

Естеството на международния съюзъ противоречи на домогванията на творителитъ на новия порядъкъ въ международния животъ. По-рано въ този последния влизаха, като равноправни участници, държави, различни по размъритъ на територията, културата на населението си, степенъ на силитъ си, обаче, всички еднакво независими. Тая независимостъ на всѣка отъ тѣхъ опредѣляше особенността въ организацията на отношенията имъ. Ето защо, организацията на съвременния международенъ съюзъ, както въ миналото, така и днесъ, е тесно свързана съ признаване значението на равенството на всѣка отъ участвуящитъ въ съюза съ всички останали. Такъвъ родъ признание всѣкога е обуславяло защитата на това равенство съ съответни норми отъ международното право. Напр., всѣка държава, по силата на това право, при разрешаването на въпроси, отнасящи се до нѣкоя държава, трѣбва да има еднакъвъ съ другитъ гласъ при обсъжданията. Опити на миналото свидѣтелствува, че участницитъ въ международния съюзъ, въ особеностъ фактически по-малко силнитъ държави, всѣкога сж се отнасяли съ голѣмо внимание къмъ обезпечаване правото на своето, т. н., равенство. Ясно е, че щомъ природата на международния съюзъ не се е измѣнила, то и въ бждеще въ неговото развитие ще се запази сжщото отношение къмъ равенството. Следователно, докато действующето право, което защитава равенството на държавитъ не бжде измѣнено посредствомъ обичая или правотворческото съглашение, до тогава независимитъ държави (макаръ и „победени“) ще се стремятъ да възстановатъ нарушението му.

Образувалитъ се и признати въ течение на последнитъ три столетия норми на международното право защитаватъ опредѣленитъ интереси на независимитъ държави, влизащи за членове на международния съюзъ. Несъмнено е, обаче, че отсѣгтствието въ него на господствующа власть, а сжщо и обезпечението необходимия въ тоя Съюзъ редъ чрезъ съподчинението (а не подчинение) интереситъ на независимитъ държави, му създаде тая лоша слава, съ която всѣкога се е ползувалъ този съюзъ. Но, въ сжщото време, не можемъ да не признаемъ, че днесъ не трѣбва повече да намира мѣсто казаното отъ Паскаля и вѣрно за характеристиката на международния животъ отъ 17 векъ — „не бидейки въ състояние да узаконятъ правдата, узакониха силата“. . . Последующитъ столѣтия закрепватъ съзнанието въ Международното право